

БЕДНИЯ БОГАТАШ

По Крилов — руски баснописец.

Живял някога един беден човечец. Легнал веднаж той да спи, ала сн го не хващал, и все си мислел:

„Защо е тжй тежжк живота на бедните на тоя свят и защо богатите трупат пари? Ей други люде са напжлнили цели санджци, а той все сжбира още и все гладен, та гладен. Да бих бил богат, не бих живял тжй. Живял бих както трябва, па и на другите бих давал“.

Изведнаж чува, някой говори:

— На, ето ти тая торбичка, щом искаш да бждеш богаташ: в нея има само едно петаче, но щом го извадиш от нея, веднага там ще заиграе друго; набери, колкото искаш петачета, па хвжрли сетне торбичката в реката; докато не хвжрлиш торбичката, не бива да

харчиш нито едно петаче: всички ще станат на люспи“.

Слисал се сиромашецът от радост, не можл изведнжж да се сжвземе, и грабнал торбичката. Извадил той от нея едно петаче, гледа — там вече друго се мжрда.

„Гледай ти, — помислил си, — какво щастие ми дойде, — за една нощ ще натрупам цяла купчина петачета, утре ще бжда вече богат човек, а други ден ще хвжрля торбичката вжв водата и ще заживея!“

Ала на другия ден той взел иначе да мисли:

„Дали пжк да не натрупам още една купчина; нали трябва само да поседя над торбичката още един ден?“

¹⁾ Иван Андреевич Крилов е роден в Москва, син на бедно офицерско семейство. Детинството му изминало в тежки нужди. Баща му се поминал, когато той бил едва на 10 години. Семейството останало без опора

и без всякакви средства за съществуване. Сина сжжадност се нахвжрлил да чете останалите след смъртта на татка му книги и по милост бил допуснат да взема уроци по французски език в един богатски дом, кждето децата се учили под ръководството на вжжпитател-французин. За да помага на майка си, момчето постжпило на служба още на 14 години като писар в сжда. Служейки, той в сжщото време се занимавал с майка

си, която се трудела да предаде на сина си поне тия знания, които тя имала. Свободното си от занятия време Крилов обичал да прокарва сред простия народ, на пазарището, около люлките и юмручните боеве, прислушвайки се в говора на простолюдието, и по тоя начин се запознали отблизо с народният език, отрупан с пословици и поговорки, което тжй му дотрябало после в неговите басни. На 15 годишна вжзраст Крилов заминал за Петербург, кждето наново постжпил на служба и не преставал, макар и при сжвсем осжждни писарски средства, да работи усжрдно над своето образование, четел много, и, под влияние на четенето, опитал се и сам да напише нещичко.

След 5 години, майката на Крилова умряла. Тогава той напуснал службата си и цели 17 години преминавал от едно дело кжм друго — издавал списание, писал пиеси за театра, служил у някого като учител, — и едва на своята 37 година излязжл на действителния свой пжт на баснописец. Крилов се срещнал случайно с известния по онуй време баснописец Димитриев и му прочел три свои басни, преведени от него от французски. Димитриев ги похвалил и рекжл: „Най-сетне вие си намерихте истинския пжт!“ От туй време Крилов взел да пише само басни и скоро станал известен писател. В 1812 година Крилов станал библиотекар в Императорската Обществена Библиотека в Петербург, и от туй време се започнал за него нов живот — тих, безгрижен, еднообразен.

Крилов умрял на 76 годишна вжзраст и бил погребан с голями почести в Александрo-Невската Лавра, а след 12 години, на „дждо Крилов“ бил издигнат паметник в Петербург, в летната градина, прекрасен паметник, с изображения на животни по него от неговите басни.